

Jak Jiřík z Lešetic v Netolicích rod založil

Jaroslav Kuba © Karel Rokoš

Pátrajíc v příbramském archivu, v historických dokumentech o obci Lešetice mne zaujaly archiválie uložené zde bývalým městským archivářem, odborným spisovatelem a publicistou Jindřichem Václavem Bezděkou. V jedné stati připomíná časopis OTAVAN roč. VII, vydaný v Písku r. 1923 a v něm uvedený článek Emanuela Lešehrada: Vojtěch Lešetický, pedagog a básník, rodák jihočeský. O rok později vyšel v tomtéž časopise článek téhož autora: K historii mého rodu – Příspěvek ke kronice jihočeských usedlíků. Upoutala mne zde uvedená skutečnost o Jiříku Vaněčkovi z naší obce. Navštívil jsem muzeum v Netolicích a přesvědčil se, že potomci lešetického rodáka zde žili v několika usedlostech.

Pomocí telefonního seznamu jsem si zjistil 12 adres Lešetických a na všechny jsem napsal dopis o mém bádání v historii obce. Jaké bylo překvapení, když asi druhý den mi odpověděl e-mailem RNDr. Lešetický ze Sezimova Ústí. Poté se ozvali Doc. RNDr. Lešetický, CSc. z Prahy, paní Lešetická z Hostivaře a ještě Ing. Arch. Lešetický, též z Prahy. Od uvedených jsem získal část rodopisu rodu Lešetických, zpracovaný netolickým písmákem Karlem Rokošem. Čtyři z potomků se zúčastnili našich oslav v roce 2009 – výročí 660. let od písemné zmínky o obci Lešetice.

Skutečnosti zjištěné v archivech p.Karlem Rokošem o životě Jiřího Vaněčka jsou velmi zajímavé a zaslouží si je zveřejnit. Jsou dokladem toho, že po naší obci Lešetice je pojmenován celý rod od 17.století.

Jaroslav Kuba

Lešetice, duben 2012

Namísto úvodníku

Rod Lešetických.... - To byl můj první pokus rodopisný před dvaceti léty. Stručný, jen to co mi dal letmý pohled do archivu města Netolic nebo co jsem vyčetl v knihách farní matriky. Ale čím déle se podobné práci věnuji, tím více získávám zkušeností a také mnohé z toho - co jsem kdysi viděl tak - dnes se mi to zjevuje jinak, pravdivější. Tak také vidím dnes mnohé nedostatky v mém prvním rodopisu. Daleko více jich bylo v článku, uveřejněném v časopisu „Otavan“ ročník VIII z 12. 5. 1924 str. 50-52, - pod nadpisem: K historii mého rodu (s podtitulkem: Příspěvek ke kronice jihočeských usedlíků), jehož autorem byl Emanuel Lešehrad - pravým jménem Emanuel Lešetický z Lešehradu (nar. 1877, zemř. 1955), jeden z potomků rodu Lešetických. Vypravuje o svých předcích toto:

„Rod Lešetických nazýval se původně Waniečků a byl, pokud se dalo zjistit v matričních knihách a jiných záznamech, usedlý již v druhé polovině šestnáctého století v Lešeticích, vsi na „potůčku“ u Příbrami, a členové tohoto rodu byli po roce 1600 poddaní majitelů panství Bukovanského...

Usazení Vaniečků v Netolicích stalo se okolo roku 1637, najisto však r. 1638 (v době třicetileté války), kteréhož roku obdrželi také propustní listy (tak zvaný výhost). - První z nich, jenž se v Netolicích usadil, byl Jiří Vanieček, vulgo tatíček z Lešetic zvaný (narozený kolem r. 1578 v Lešeticích, oženil se kolem r. 1600). Spadá tedy změna bydliště Vaniečků (Lešetických) v čas třicetileté války, kdy cizácká i císařská soldateska v Příbrami pobývala a plenila okolní grunty, vymáhala libovolně na selském lidu kontribuce a samovolně na panstvích verbovala. Netolice, které si Vaniečkové vyhlédli za nové sídlo, byly asi považovány za bezpečnější místo; také známo bylo již tehdy svými velkými jarmarky na sv. Jana Křtitele a na sv. Václava. Možná že byli v Netolicích při usazení se těchto Vaniečků ještě jiní Vaněčkové, odjinud pocházející, nebo že dán novousedlíkům k původnímu jménu Vanieček přídomek Lešetický v paměť jejich dřívějšího bydliště, psali se odtud synové Jiřího Vaniečka, vulgo tatíčka z Lešetic, ba i vnukové téhož: Vanieček (Vaníček) Lešetický. Synové Jiřího: Jiří a Melichar zaujímali od r. 1651 vynikající postavení mezi měšťany; jmenovitě Jiří skoro nepřetržitě tu mezi konšeli, tu mezi staršími až do své smrti zasedal. R. 1654 byl rychtářem ložním.

První syn Jiří Vaníček Lešetický (nar. 1614 v Lešeticích, zemřel 23. 3. 1688 v Netolicích) měl s manželkou Annou v Netolicích 7 dětí, z nichž prvorozený Václav (nar. asi 1653, zemřel 1727 v Netolicích), měšťan netolický se oženil 8. 3. 1689 s Kateřinou, dcerou Vavřince Brycha. S ní splodil 11 potomků. Z těchto Václav Vaníček Lešetický (nar. 15.9. 1703 v Net., zemřel 22. 11. 1781 tamže) pojal za choť 19. 2. 1732 Terezii dceru Jar. Soběslavského. Jejich syn Antonín Lešetický, měšťan a koželuh, též majitel usedlosti hospodářské (nar. 30. 5. 1742, zemřel 6. 5. 1859) oženil se 3. 10. 1789 s Evou, dcerou Ant. Karáska, mydláře netolického, a první syn, jenž z tohoto manželství (dvanáctidětného) vzešel Jan rovněž měšťan (nar. 14. 1. 1793 v Netolicích) - koželuh a majitel usedlosti hospodářské jako jeho otec, byl otcem Josefa Lešetického, jenž za válečné zásluhy byl povýšen jako důstojník do stavu šlechtického s přídomkem „z Lešehradu“.

Druhý syn Jiřího Vaníčka, vulgo tatíčka z Lešetic, Melichar Vaníček Lešetický (nar. 1620 v Lešeticích, zemřel 20. 1. 1716 v Netolicích) měl s chotí svou Žofií (nar. 1714 v Netolicích) 9 dětí. Tato větev však záhy mizí z Netolic a poslední potomek Melichara zemřel tamže r. 1795.

Rod Jiřího Vaníčka udržel se až na naše dny v Netolicích, maje velmi rozvětvené potomstvo. Členové jeho příslušeli většinou měšťanskému stavu a provozovali vedle zemědělství hlavně řemeslo koželužské, žili v příznivých okolnostech životních, čemuž nasvědčuje dům na Starém městě v Netolicích, jenž sousedy nazván „u bohatých Lešetických“. Tam také se narodil můj otec, Josef Lešetický, jenž byl z živých devíti dětí (vlastně celkem z patnácti) nejmladší syn. Z jeho sourozenců věnoval se bratr Jan kněžskému stavu, Antonín hospodářství a správě města (r. 1675 byl starostou města Netolic) a Vojtěch, později známý pedagog a spisovatel, stavu učitel-skému...“

Tolik tedy věděl o svých předcích Emanuel Lešehrad. Ještě za druhé světové války vyšla v Orbisu od téhož autora podrobnější rodopisná práce, i tam zůstaly četné omyly (i ten, že jeden z pradědů - Antonín Lešetický se dožil věku 117 let!) - a co hlavně udivuje, že autor líčil život některých svých předků mluvou optimisty, avšak o těch - kterým štěstí nepřálo a vůbec o dějích v rodinách také spřízněných - to přehlížel, nebo o tom nevěděl. Říká se o mrtvých - jen to pěkné. Toho se Emanuel Lešetický skutečně přidržel. Já si nebudu vybírat o kom a jak to napsat. Přidržím se spisového materiálu, pokud ovšem bude jednat o osobách tohoto rodu. Snad mi

také něco unikne - co jiným známo je - leč to již ponechám bez odezvy - a pokud se ukáží nějaké ty překlapy nebo i jiné chyby, čtenáři příští generace - musí mi to prominout. Zásadně si nedělám přípravu nebo koncepty, ale píši ihned načisto. Vím dobře – že mnohé ty odstavce, které již jsem porůznu napsal - kdybych je psal znovu - vyzněly by zcela jinak; podle toho - jak jdou myšlenky a jaké bylo pracovní prostředí. Na tom nebudu nic měnit. Jde a vlastně šlo mi o to, abych zaznamenal budoucím vše, co jsem se o Lešetických dozvěděl, co o nich dočetl a co vyluštil ze starých spisů archivních - a to jen z té prosté snahy a záliby: psát o starých rodech netolických.

Karel Rokoš.

Netolice, květen 1964.

Rod Lešetických.

Rok 1619 je historickým mezníkem v dějinách města Netolic. Bylo to v druhou neděli po sv. Trojici v létu 1619 - tak zaznamenal událost tu písmák doby - když skrze vpád nenadálý J. M. Cís. soldátův, když dobré paměti pan generál Buquoy maršírujíc proti Mansfeldu k Velkému Záblatí město všechno na popeli (mimo školu, kostel sv. Václava a sv. Jána) položití dal, tak že po té nenadálé příhodě a škodě, žádný za 2 neb 3 léta se při městě zdržovati nemohl. Město zvučného jména, prve Rožmberské, pak císařské v r. 1619 stává se ruinou, ve které veškeren život na několik roků zaniká. Obyvatelstvo pokud včas neustranilo do sousedních míst a měst - bylo vyhubeno...

Teprve v létech 1622-4 se počínají vracet ti, kteří tu pohromu přežili (podrobně píše v rodopise Paulínovském, Holých a j.) a na svých spáleništích nebo zbořeništích začali budovat nový domov a nové místo. Život se sem vrací a tvoří se nové dějiny města. Obec také počíná úřadovat – utečenců, kteří se vrací, přibývá. Na spáleništích se rodí nová přístřeší, na polích a lukách sem-tam vidět příprava k setí ... Přesto však většina domů je v troskách, nikdo se o to nestará. Přichází sem noví lidé z okolí i z ciziny, hlavně Němci - zakupují se, usazují - aby zde založili nový domov. Magistrát vítá každého, kdo se zachytí, hlavně živel řemeslný, kterého tu bylo zapotřebí. Jedním z takových, kteří se zachytili v nově se tvořícím místě - byl také Jiří Vaněček - ševcovský tovaryš rodilý ze vsi Lešetic, kdesi na Příbramsku.

Kdož ví co jej zahrnovalo sem do jižních Čech v těch pohnutých létech třicetileté války. Snad to bylo zde bezpečnější než kde jinde, ale Jiřík - tehdy asi 20ti letý mladík - tovaryš - musel prodělat svůj vandr, neboť by se sotva mohl státí samostatným mistrem - a proto uniká před verbuňkem daleko z domova a tady, v Netolicích, tady jej rádi přijímají mezi sebe - jakby ne? A mladý Jiřík může dělat řemeslo snad jako tovaryš u někoho, snad dělá „mistra“ u nějaké vdovy. Ale usadit se zde natrvalo - to není jen tak lehké. Je poddaným pánů na Bukovanech a ti mu nechtějí vydat povolení k „výhostu“. Netoličtí jej všemožně podporují, chtějí jej zde mítí jako zdatného řemeslníka a starají se mu o vystavení výhostu - aby se zde mohl trvale usadit. To bylo již kolem roku 1634 - snad ještě dříve.

Aby vrchnost mladého Vaněčka byla donucena jej z poddanosti propustit, - snad radou nových přátel v obci i na magistrátu - rozhodl se Jiřík - že se tu ožení. To stalo se také skutkem a ženich asi 23 roky stár - se zde oženil s Brigitou, dcerou zdejšího souseda Matouše Kladruby - majitele domu na Starám městě (dnes dům čp. 133). Svatba byla asi v roce 1636 - leč dítek z tohoto manželství nebylo...

Manželé žili v domě rodičů, resp. u svého tchána Kladruby... Po asi dvouletém manželství stal se Jiřík vdovcem - leč z domu Kladrubů se již nestěhoval. - Zatím se stále jednalo o získání vejhostu...

Vrchnost stále odmítá Jiříka propustit... 1635.

Píší na pana purkmistra a radu města Netolic:

„... páni přátelé mojí milí ...

Psaní od vás v příčině o propuštění Jiříka V a n ě č k a Lešetického, poddaného mého, jest mně dodáno, po přečtení všemu jsem vyrozuměl. Ale mohu vám zase oznámiti, kterak letha tohoto 1635 z přípuštění Pána Boha, skrze ránu morovou mnoho lidí poddaných mých jest pomřelo, a já potřebující řemeslníkův k práci pro potřebu svou, vás za to žádám, tak jak bych rád žádost vaší naplniti chtěl, - z oznámené příčiny omluven býti žádám,

S tím Milost Boží s námi rač.

Datum na Bukovanech dne 15. Februari 1635.

Pana purkmistra a raddy volný přítel

Hans Henrych von Morell.“

Netoličtí nevzdávají se naděje... Mají u vrchnosti různé přátele. Jedním z takových je Matiaš Kostřáb, písař na panství Vorlickém - ale ten je také netolickým sousedem a vlastní dům na náměstí čp. 55. Jeho manželka je rovněž dcerou zdejší sousedky, vdovy Marciusový. Na toho tedy obrací se s prosbou o přímluvu pro Jiříka z Lešetic...

Netoličtí píší Matiašovi Kostřábovi roku 1637.

„ ... slovutnému pánu, panství Jeho Milosti kníž. Vorlického, písaři důchodnímu, panu sousedu a příteli našemu milému... Službu svou vzkazujem...

Jiří Vaniček jinak tatíček ze vsi Lešetic poddaný Jeho Mti pana Hons Hendrycha na Bukovanech pánu dobře znám, jistým Božím řízením u nás v městě v stav manželský vstoupil, - chtíce sobě mezi námi zákup učiniti a řemeslem svým se živiti, o to všelijak se stará aby mohl na vrchnosti své se vyjednat, jakož dobré paměti Jeho Milosti vrchní hejtman chtíce jemu v tom posloužiti, před rokem psaní přímluvné témuž panu Hons Hendrychovi učinil, na kteréž až dosavád žádná odpověď dána není.

A poněvadž pan Matiaš blízkým sousedem s v dobrém srozumění téhož pana Hons Hendrycha Bukovanského zůstává, podle příjemné příležitosti přímluvou

svou mohli by témuž Jiříkovi Tatíčkovi k dosažení dávno žádostivé pomoci, a vejhost způsobiti, - za něho ku pánu se přimlouváme, že se jemu v tom za pána a patrona laskavého propůjčí. - My - co pán k žádosti naší přimluvné učiní, zakazujeme se té přízně podle dobrého susedství příjemně vysluhovati. –

S tím Ochrana Pána Boha rač s námi zůstávati.

Datum v městě Netolicích 8.Xbris Ao.1637.

Matiáš Kostřáb za pár dní po té odpověděl - 12. 12. 1637.

„Službu svou vzkazuji. Slovně poctivosti páni přátelé moji.....

Psaní od V. P. přijavše že za Jiříka Vaněčka jinak Tatíčka - by Jeho Milosti pána Hons Hendrycha na Bukovanech z poddanosti zhoštěn býti mohl a já jemu v tom nápomocen byl ... po přečtení jsem vyrozuměl. - I ačkoliv týž pan Hons Hendrych pán, pánem téhož statku Bukovanského slovo mající, - aby poddaní paní svý, kterážto až na tuto chvíli jemu takové moci k tomu nedala z poddanosti propouštěti měl, - učiniti toho nemůže, nýbrž co se pohledávati v těch i jiných příčinách chce, vždy při ní činiti se musí.

A poněvadž o tom vědomosti míti budu, že nedotčeného Vaníčka (: o něhož jak zprávu činí, některé psaní, jak od nebožtíka pana vrchního hejtmana i vaší, prošly :) mezi sebe žádostivi přijíti jsou, mám za to že teď po svátcích, jsa v blízkým susedství, o některé věci v příčině poddaných sjeti se máme, nepominu s dobrou příležitostí jak toho potřebu uznám, aby často psaný Jiřík Tatíček proti odměně k osvobození přišel, při ní samý pohledávati. - Ale vidím za nejlepší - jsouce na ten čas v dobrém susedství - an o tom, že v městě V.P. obytným jest vědomost má, aby s tím až by z gruntův Jeho Milosti Knížecí od ní něco pohledáváno bylo, by zatím poodloženo bylo. Však na čem bude Vaše Poct. tajna učiniti nechci. Za paní matku přimlouvám se (t.j. za jeho paní tchýni) že jí se sirotky schránlivě a otcovsky sobě V. P. poručenou jmíti bude.

S tím Milost Boží rač s námi býti se všemi.

Datum na zámku Vorlíku 12. Decembris Anno 1637.

V. P. k službám volný

Mathias z Kostřábu.“

Výhost pro Jiříka nepřicházel a v Bukovanech nechtěli o tom nic slyšet - naproti tomu netoličtí páni neměli námitek proti jeho přijetí do města, neboť řemeslníků zde ještě tuze málo. Výhost nepožadovali, ale ani zdejší vrchnost neměla důvod k

naléhání na splnění formalit ... Jiřík brzy po svatbě byl v cechu přijat za mistra jak to ukazuje zápis v knize cechu ševcovského:

Jiří Vaněček Lešetický je přijat do cechu r. 1636.

„Letha Páně 1636 dne 9. Juni přijat jest do společnosti cechu našeho poctivého Jiří Vanieček Lešetický. Má dáti do poctivého cechu našeho peněz 7 kop míš. a vosku 6 liber - .“

Další dopisy k vrchnosti o propuštění z poddanství r. 1636.

Netoličtí píší k vrchnosti naší na Krumlov:

„Urozenému panu Šimonovi Frant. Nyedlovi z Švarcpachu, knížectví Krumlovského a jiných všech panství Commendatoru, puchaltru a písaři sirotčímu, panu Patronu k nám dobrotivě příznivému.

Službu Jiří Vaníček Lešetický obytný při městě Netolicích, jakého žádostivého spisu o přímluvu k Jeho Milosti podal a z includírovaného, kterýž Vaší Milosti odsíláme, vyrozuměti ráčíte. - Majíce od p. Matiaše Kostřába při navrácení jeho ze zámku Krumlovského sobě navrženo, že vrchnost téhož Jiříka Vaněčka na připsání od zámku Krumlovského anžby sobě vyžádal propustiti, odporna nebude. - K Vaší Milosti - vědouce o něm že člověk pokojný jest a potřebně se živí, šetrně se přimlouváme a žádáme, že k dosažení dávno žádostivé svobody od vrchnosti své na knížectví Krumlovské, k šosu našemu městskému, jemu takové připsání laskavě vydati ráčíte. - My se Vaší Milosti toho poslušně zachovati chceme. Ochráně Boží všickni poručené budem.

Datum v městě Netolicích dne 26. Aprilis Anno 1638.“

Další dopis psán do Bukovan 30. 4. 1638.

„Urozenému a statečnému rytíři panu Janovi Hendrychovi Morellovi, též vznešené paní Aleně Salomeně Morellové rozené Černínce z Chudenic, na Bukovanech a Hošticích, jich Milostem pánům manželům

Jiří Vaníček Lešetický kmotřenec Vašich Milostí, v jaké příčině spisu svého žádostivého nám o přímluvu k V. Mtem jest podal, ten k vyrozumění V. Mtem k inclus.. odesíláme. Pamatujeme se v tom že na přímluvu naší dobré paměti Jeho Milost urozený a statečný rytíř pan Ondřej Segregory Jeho Milosti radda a knížectví Krumlova Horního Českého a jiných týž Jiřík Vaníček Lešetický od Vaší Milosti na knížectví Krumlovské k šosu našemu městskému listem zhostným propuštěn býti mohl, - že pak mimo nadálost nás všech tak rychle z tohoto světa vykročil - věděti nemůžeme, co učiněno bylo .. - Patříce

na to týž Jiřík , co tu ač s vědomím Vaší Milosti mezi námi zůstává, s manželkou svou pokojně a pracně se živí, rádi bychom toho přáli aby k živnosti městské připuštěn a jí mezi námi dosáhnouti - z kteréž by snáze sebe a manželku svou uživiti mohl ... Za tou příčinou k Vaším Milostem toto připsání činíme a prosíme, že se tak laskavě k němu jakožto k potřebnému člověku nakloniti a jeho i s spravedlností - k šosu našemu mětskému milostivě propustiti ráčíte. An by kdo z obce naší kdy na gruntech Vaší Milosti bytnost sobě oblíbil a se osaditi chtěl, ve vší ochotnosti Vaším Milostem toho se odměniti a službami našimi vysluhovati se zakazujeme. –

S tím Ochrana Pána Boha rač s námi zůstávati.

Datum v městě Netolicích 30. Aprilis Anno 1638.“

Obdobně dopsáno k panu Matiašovi Kostřábovi..

„Jiří Vaniček Lešetický majíce připsání od nás k panu Šimonovi Františkovi v příčině jeho vlastní, od pana Šimona tu odpověď přijal, že on panstvím Vorlickým necomandíruje, anobř - poněvadž pán od dobré paměti pana vrchního hejtmana tam byl uveden a na ten čas všeckna správa jemu téhož panství poručena jest, jsouce v povědom vší příležitosti poddaných, témuž Jiříkovi Vaničkovi pokudž možné že pomocí svou přispěti může. - Jakož i my šetrnou přímluvou aby k šosu našemu mětskému propuštěn býti mohl k Jich Milostem odsíláme, a pána žádáme, že se v tak důležité potřebě často opáčenému Jiříkovi - aby takového jha těžkého od vrchnosti své zbaven býti mohl ... za dobrého a spravedlivého Patrona propůjčí, čehož my se pána té dobrotivosti vysluhovati zakazujeme. S tím ... 1.Máje 1638.“

Jiřík Lešetický je vdovcem a znovu se žení r. 1639.

Záznam o smrti jeho manželky není - tehdy se matrika ještě nevedla; není ani spis pozůstalostní - neboť nebylo tu knihovního majetku. Nebylo ani dětí z tohoto krátkého manželství - jen bydlení v domě tchána Kladruby zůstalo. A sem si přivedl vdovec Jiřík novou manželku, asi toho samého roku nebo o rok později – 1639.

Nevěsta - dcera Tomáše Píporu - se jmenuje Anna a je jí asi 20 let, ženichovi je 28. Kdo byli rodiče nevěsty Anny Píporky? Vyčetl jsem ze staré trhové smlouvy toto:

„ ... Léta Páně 1611 v outerý v měsíci po. sv. Bartoloměji - stal se jest trh svobodný, celý a dokonalý v domě pana Matouše Svobody, mezi Vítem Krejcarem z jedné a Tomášem Piporou zetěm jeho ze strany druhé a to takový: Vít Krejcar prodal Tomášovi Piporovi zeti svému dům svůj nezávadný, ležící mezi

domy pana Jiříka Churaně (t.j. dnešní děkanství) a Beneše Jíchy (t.j. dnešní dům Rokošů čp. 188) za summu 100 kop míš ...“ atd.

Nuže – A n n a - manželka Jiříka Lešetických byla dcerou Tomáše Píporu a jeho manželky Kateřiny, rozené Krejcarové. S touto Annou měl Lešetický několik dětí a prvorozeným synem byl Melichar, který nám to - kdo byla jeho matka prozradil v pozdních létech - nějak až po smrti svého otce. Je to jakási dědická věc o kterou se Melichar ucházel a dovolával se starých smluv. Proto jeho dopis sem přepisuji, abych zachoval souvislost k vyprávění. - Melichar Lešetický píše k magistrátu (r. 1689):

” ... ode mně učiněná zpráva. Že pak pan otec náš nebožtík dobré paměti v létu 1638 máteř naší jménem A n n u ceru vlastní Tomáše P i p o r u za manželku jest sobě pojal, kteří již všickni v Pánu odpočívají;

Poněvadž pak dle smluv svatebních podle práva grunt vorný na Pekle ležící tři vejpreže jest jí Tomáš Pipora věnoval, a spáleniště nebožt. Slunovi (?) který pan Penc užívá, a on týž grunt i spáleniště nebožt. pan otec nebožt. Maříkovi jest ho prodal, nebožka Piporka Kateřina, máteř máteře naší po nebožt. Tomášovi Piporovi a manželci jejím po smrti jeho - přebejvajíce u nebožtíka otce našeho, majíce ona pár volků které mně jest odevzdala, a takový volky pan otec nebožtík k sobě jest přijal, a do pastvy a k užívání nebožt. Smrčinovi do vsi Zvěřetic dal, nebožt. pak Veselský kde jest se kolivěk zdržoval, když se domů navrátil přijdouce k nebožt. panu otci našemu, učiníce spolu handl vo týž grunt, dajíce mu pan otec též pár volků které u téhož Smrčiny ve vsi Zvěřeticích v pastvě 3 letha měl, a on týž Smrčina k potřebě své k práci užíval, a pan Veselský v 32 kop míš. jest je ujal a 3 kopy na týž grunt hotových peněz nebožtík pan otec přidal, a on mu grunt podstoupil, a takovým způsobem ho koupil.

Že pak v lethu 1656 byvši to v neděli jdouce nebožt. pan otec a pani máteř naše a já s ním na vobilí se podívati, posadíce voba dva a sedíce na mezi a já při nich sedíce, - přijdouce mezi nás nebožt. Vezperián Najhauzar a pan Jan Křestánek, dajíce pozdravení a oni jim poděkujíce a on týž neb. Vezperián Najhauzar pravíce k panu otci mému: pane kmotře, co s pani kmotrou rozprávíte, a on mu za odpověď dal - nic jinšího než to, že nebožt. Pipora mej Aničce grunt na Pekle věnoval, a já ho nebožt. Maříkovi prodal, a namístě tento grunt od Veselského sem koupil; a baba Melicharova odevzdalo mu pár volků, které sem do vsi Zvěřetic k Smrčinovi v chování dal, a ten grunt sem za něj dostal a 3 zl. peněz sem na něj přidal,- a takový grunt pokudž by mně P. Bůh neuchoval, aneb Aničku mou, matku jeho, pane kmotře a pane Jene Křes-

ťánku - budeteli tak dlouho živi, žádnému jinému než toliko samému Melicharovi (Lešetickému), především jinýma mu napřed přijíti, - a já na to za odpověď dal, že Bůh milej ví, kde jaké grunty budu užívati. A to berouce na své svědomí, že tomu tak a nejinače jest.

Melichar Lešetický.“

Jiřík Lešetický kupuje dům na Starém městě r. 1640.

Výhost - o který se Jiřík z Lešetic po několik roků ucházel byl mu vrchností vydán a pak teprve mu bylo dovoleno učiniti si nějaký zákup. Bydlel stále v domě bývalého tchána Matouše Kladruby již věkem sešlého a ten Jiříkovi svůj dům také prodal - vymínil si v něm doživotní schránku. - Ta smlouva o prodeji domu mnohé osvětluje a zní:

Dům Matouše Kladruby – a již Jiříka Vaníčka Lešetického (čp. 133).

„Léta Páně 1640 den Hromnic (jenž jest 2. února) slovatný pan Mathouš Kladruba s dobrým rozmyslem svým a svobodnou vůlí bez překážky jednoho každého člověka, prodal týž dům svůj nezávadný, se vší na něm od starodávna živností a poviností Jiřímu Vaníčkovu zeti svému, za summu hlavní 110 kop míš., kdež ihned po trhu zavřeném Jiří Lešetický prvního závdavku panu Matoušovi Kladrubovi při knihách položil 10 kop míš. a při sv. Jáně nejprv příštím na závdavek má doložiti 8 kop míš. Verunky počna na den Hromnic v letu Páně 1641 po šesti kopách míš. až do vyplacení vší summy trhové skládati povinen bude. - Však co se dotýče věna po předešlé manželce Brydě, totiž 10 kop míš. zakázaného, to má Jiří Lešetický na posledních veruncích sobě poraziti. A spatříce pan Matouš Kladruba na sešlost věku svého, aby se po podružství v starosti své nepotloukal, do smrti své bytnost sobě v témž příbytku vymluvil, k čemuž Jiří Vaníček přistoupil a komůrku, kde by věci své schrániti a odpočívati mohl, vystavěti se zakázal. - Stalo se u přítomnosti ouřadu a jich obou stran leta a dne svrchu položeného.“

Jiřík Lešetický platil Kladrubovi verunky...

Na každé trhové smlouvě jako i v kontraktní knize se konaly záznamy o placených splátkách čili veruncích. Tehdy se koupě domů prováděla většinou na roční splátky. Také Jiřík odváděl Matoušovi Kladrubovi roční splátku 6 kop míšenských. Záznamy ty jsou: R. 1642, 1643, 1644, 1645-46, 1647-48 a 1649-50. V tom roce asi výměnkář Kladruba a bývalý pan radní zemřel a je tu zápis:

„Ostatní verunky že ho v domě k smrti dochoval nebožtíka Matouše Kladrubu

a jemu všechno dobré prokazoval, Jiřímu Lešetickému odpuštěny jsou a více nic dlužen nezůstává.“

Jiřík Lešetický přijat za měšťana r.1640.

Zápis v knize purkrechtní města Netolic:

„Lehta 1640 dne 3. února — Jiří Vaníček Lešetický přednesše svůj list zachovací a výhostný před poctivou obec v domu raddním shromážděnou, přijat na žádost svou za spolu souseda a připověděl panu purkmistru a pánům radním, pánům starším obecním a vši poctivé obci poslušnost sousedskou, i dobré a zlé s poctivou obcí trpěti a v ničemž sousedím k hněvu příčiny nedávati, tak že každého času všickni s ním spokojeni budou, k tomu se vynasnažiti zakázal. - Postavivši za sebe rukojmě pana Mikoláše Budějovského a Jakuba Libišara. Purkrechtu do důchodův obecních 15 kop míš. způsobem tímto má vypraviti:

Pět kop míš. od přijetí do sousedství při sv. Jiří v letu nadepsaném a potomně dle posloupnosti let, totiž v 1641 pět kop a v 1642 5 kop při každém sv. Jiří doplatiti má. Actum ut Supra.

Dne 2. Juni leta přítomného 1644 učiněn s ním oučet, dělávši dva páry bot loveckých – zůstává ještě dodati 3 zl. 11 gr.

Letha Páně 1648 dne 14. Juni Jiřík Lešetický oučtem co mu obec za sudy které k vojanským potřebám dáti musel, pacholku obecnímu nové boty a jedno podšití udělal, vejšpsanej rest svůj zaplatil.

Facta ratio.“

Jiří Lešetický vykonává funkci „desátníka“ r.1647.

Nebyla to nějaká hodnost, ale kontrolní funkce o žních - aby každý hospodář poctivě odváděl povinný „desátý“ mandel své vrchnosti jakožto daň zvaná „desátek“ - a volení sousedé - to byli „desátníci“.

Čteme v manuálu obce zápis z 13. Julii 1647:

„Jest povolána obec do domu raddního, již u přítomnosti urozeného a statečného rytíře pana Jana Benýdka z Veverí a urozeného pana Pavla Špinky panství netolického a helfenburského hejtmana, jsou J.M.Cís. - strany desátého mandele J.M.C náležejícíc, Notule - jak se jeden každý chovati má, čtené a k takovému mandeli vyhlídání a zaznamenání jsou jisté osoby, jim přísaha jistá

dána, zvoleni - totiž:“ (následuje soupis 25 sousedů - mezi nimiž je též Jiřík Lešetický, Řehoř Toušek, Matěj Břečka, Pavel Holeych, Jakub Kuliš, Pavel Michálek a jiní ...)

Taková volba po čtyřech létech bylo obnovena a osoby vystřídány ...

A jak tehdy bylo zvykem, když byla celá obec pohromadě, dala se pánům sousedům (to byla celá obec) různá napomenutí. Tentokrát takto:

„a/ jsou napomínáni sousedé o bedlivost a pozor pilný na oheň, aby z nebedlivosti jich k zapálení nepřišlo.

b/ aby Contributi kteří ještě zůstávají, od sebe odvedli tak aby se oučet s panem hejtmanem zavřítí mohl. – Hlavně, taky aby bedliví byli kostela, když se služby Boží konají ...“

Zlé časy tísnily kde koho a války nebylo konec.

Obec byla nejednou upomínána, aby odvedla povinné platy - ale důchody obce byly vyčerpány, a sousedé neplatili, jak jim bylo uloženo ...

Psali netoličtí na pány výběrčí J.M.C. r. 1647.

„... není pochybné že Vaše Milosti o tom vědomost míti ráčí, kterak dosti dlouho u nás morní rána panovala skrz kteroužto příčinu nemohli jsme V. Mti vydání na lid Jeho Milosti Cís. vojanský přednésti. Že pak již P. Bůh od nás tůž ránu odvrátiti ráčil, utíkáme se k V. Mti. a žádáme že nahlednouce do outrat našich od J. M. pánův hejtmanův krajských attestírovaných jakýma /: mimo dlouhým kvartýrováním :/ durchzuky soužení jsme byli a do jaké chudoby přišli, nás litovati a nám laskavě spomožení ... a takové outraty aby nám vynahražené býti mohly - učiniti ráčíte ...“

Jiří Lešetický je volen mezi obecní starší r.1648.

Být sousedem nebo měšťanem - znamenalo také pracovat pro dobro celé obce. K tomu byli voleni nebo jmenováni vhodné osoby což se dalo za doзору a účasti úředníka vrchnosti – která zvolené potvrzovala. Bylo to 12 konšelů, jimž v čele stál primátor (primas) a to byla t.zv. velká rada. Každý z konšelů vykonával vždy po dobu 4 týdnů funkci úřadujícího purkmistra; když jeden skončil – předal úřad dalšímu z konšelů, takže se během roku všichni vystřídali ...

Druhý orgán obce byli páni starší obecní. Ve skutečnosti byli většinou mladší než páni konšelé (tito nejprve proseděli několik let mezi obecní staršími, pak teprve byli povolováni mezi konšelskou radu).

Jim v čele stál přední starší obecní, který byl zván do schůzí rady – stejně jako zvláště volený pan ložní rychtář... Velká rada (konšelé) a malá rada (obecní starší) tomu se také říkalo úřad či magistrát. Doplnování rady se dalo t. zv. renovací, která buď potvrdila dosavadní obojí radu (úřad), nebo dosadila osoby nové.

Při takové renovaci čili obnovení obojího úřadu - dostal se Jiřík Lešetický také mezi obecní starší. To se stalo v domě radním dne 18. června 1648. Složení rady bylo:

Velká rada:			Malá rada:		
Jiří	Neyhauzar	primas	Jan	Plevka	přední st. obec
Mikuláš	Pacovský		Pavel	Neyhauzar	
Urban	Mokrý		Jan	Haduš	
Šebestián	Moller		Melichar	Krása	
Jan	Škopek		Jan	Churaň	
Ondřej	Kuneš		Šimon	Švíha	
Jan	Dvořák		Pavel	Michálek	
Jiří	Všetečka		Jan	Baušický	
Václav	Holejch		Adam	Paulín	
Joziáš	Ebrle		Jiřík	Lešetický	
Matěj	Kladruba		Daniel	Roth	
Lukáš	Skála		Tomáš	Žihavka	

rychtář: Matěj Vajmon.

Po provedené renovaci - dne 20. června 1648 - sešla se celá obec a mimo jiných vyslechla i tyto zprávy:

- „1. Poněvadž nepřítel odtud na blízku jest, aby se kdo jak vědět - poněvadž prostředku žádného na ranč nemají - reteríroval. A za*
- 2. ukládána je sbírka na ranč, kdyby nepřítel na nás dokročiti měl, aby něco ve forotu bylo a tehdy sobě pomoci mohli - pro kterouž p. Matiaš Kladruba vejběrcí volen jest.“*

Zápis ze schůze rady 13.srpna 1648.

„U přítomnosti obojího ouřadu v domě radním jest řízeno.

- 1. Počet purkmistrovský šel s pana Mikuláše Pacovského, z něhožto dokročil na pana Urbana Mokrého.*
- 2. Poněvadž velký nebezpečenství časův jest, sneseno bylo, aby se p. vrchnímu hejtmanu psaní učinilo o povolení psaní učiniti k generálu Khenigsmarkovi /!//*

o Guardu , aby tak chráněni býti mohli jako jinší okolní sousedi.“ (Zda se stalo - ve spisech není, avšak garda tu nebyla.)

Vpád Švédů do Netolic roku 1648.

Zápisy o tom v manuálu nejsou - neboť se neúřadovalo, neschůzovalo, primas města Neyhauzar byl v zajetí - jen zůstávají strohé zmínky v účtech obce ...

O vpádu Švédů do našeho města psal jsem podrobně v rodopisu Neyhauzarovském i jiných. Nebudu to znovu přepisovat, avšak zaznamenám alespoň něco, aby čtenář tohoto dopisu také zvěděl o onom vpádu, o kterém se v Antlových „Dějínách města Netolic“ vůbec neví.

Výňatek z dopisu primase po jeho se navrácení ze zajetí:

„... tajiti před V. P. nemohu, kterak nešťastný vpád lidu švédského do města Netolic na nejvyššího Schneidra který nenadále v městě s 1200 koňmi comandírován jsa, letha posléze jminulého 1648, přes 8 dní tu logíroval a pak za jeho tu přítomnost, tak od švédského vpádu a po něm, s ubohými lidmi ... tak že na rynku mnozí slíkání byli, zacházeno bylo, P. Bohu a poctivým lidem vskutku povědomo jest. ... všudy okolo nás veliké Partaje, jak od Šnejdrovských tak i Myslíkovských denně i nočně jsou procházeli, kdež nebylo ani možné z města hlavy komu vystrčiti ... Mně pak zarmoucenému člověku i toho se dostalo, že od Partaje švédské do Tejna Horšova jat a tam do 4 neděl v arestu až potřebná obec jistý kauci složiti musela, zůstávati, a domu se navrátící, od dvojího stlučení od švédských manželku mou v těžké nemoci naševše, sní skrze smrt časnou tou příčinou rozloučiti jsem se musel ...“

Z prosebného dopisu netolických z 19. 1. 1649:

„... z nevyhnutelných těžkostí a nouzi, v kterýchž nyní zůstáváme, žalostivě V. Mti. oznamujeme, kterak obec naše od lidu J. M. C. skrze mnoha durchzogy, časté logírování a od nejev. hejtm. Schneidra - kterýž u nás s 1200 koňmi 8 dní stál a nikam vyjížděti žádnému soldátu na futráž nedadouc, tuze zapovídal, takže kdo jakou špetku obilí měl, to vše k vymlácení a k strávení přivedeno jest. Nadto vejše když vymašíroval, hned ráno silná armáda švedská generála Witenberka vpád učinila a tu k vláčení lidí, domy k vyndrancování a dobytek i vseckny naše statečky přivedeny jsouce, mnozí již sousedé pro schudlost na žebrotu se odebrali a domů se nenavracejí, sídla jich pustá zůstávají, ostatní pak kterýchž namále jest se tu zdržuje ...“

Datum švédského vpádu do města znamená je. Dne 30. září je svolána schůze obou rad, ve které primátor má ještě slovo. Příští schůze je až 24. listopadu a tam se dovídáme:

„Jest předneseno, jak se státi při zajetí p. primátora od švédského lidu muselo a kterak s týmž Maivam v Tejně Horšově zůstaven jest. Při navrácení domů téhož p. primátora co při tom p. Maivanu a dále u p. vrch. hejtmana na Krumlově jako i v Budějovicích u p. hraběte Šlika od p. primátora předneseno jest, od téhož oznámeno bylo.“

Datum vpádu Švédů do města nalézám v „Makuláři“ (P. Dvůr). Byl v době největšího setí v polích..., dne 21. září 1648!

Netoličtí pak vyslali za Švédy - kteří táhli přes Volyni, Klatovy a dále. Naši „vyslání“ - Jan Mokrý, Ondřej Kuneš „šli po nich“ až se dostali do hauptkvartýru v Horšově Týně – a tam vyjednávali. A znovu se tam zase jiní vrátili a přinesli výkupné či kauci 50 tolarů ...

V účtech obce mimo jiné: *„Jiříkovi Lešetickému za pár Janovi Mokrýmu kterýžto zase zpátkem za p. primátorem vyslán byl, dáno - 40 gr.“*

V roce 1649 se konala renovace rady – a Jiří Lešetický opět povolán mezi pány starší obecní. Krátce na to pověřen funkcí úředníka obecního důchodu. Stalo se tak ve schůzi celé obce - dne 4. srpna roku 1649:

„Jan Dvořák a Jan Plevka ouředníci důchodu obecního žádali o propuštění a jiných volení. Dáno na vystoupení a usnesla se obec, aby voleni byli na místě jich Jan Churaň a Jiří Lešetický. Při vstoupení jich oznámeno jim, že jsou propuštění a jiní na místě jich voleni, z kteréžto práce jim obec náležitě děkování učinila ...“.

Zápis ze schůze rady z 8. dubna r. 1650:

„Jiří Lešetický jest do rady povolán a dceduli trhovní na dům s Matoušem Kladrubou aby složil, že pak tak trucovitě a již na poručení kolikeré třích pánuv purkmistrův, je despectírujíc verunku složiti se spečoval a dosavád spečuje, ano ale i to mluví aby se mu starej z domu vystěhoval, že mu potom verunky klásti bude. Pro vystřihání budoucích i jeho, má pokutu dáti.“

Ze schůze celé obce dne 31. srpna 1650:

„Jiří Lešetický a Jan Churaň odvedli dvojí počet polouletní, kterýžto jest čten, publicírován a vedle složených Aprobati jest přijat a schválen, na němž obec

přestala. - Jsou z usnesení obce v té službě potvrzeni a confirmováni. Služba ouřednická jest ouředníkům nařízena nová, aby již budoucně přístavku žádného neužívali, do roka již za všeckno, na papír i na počty vydati je dvaceti zlatých.“

Schůze 23. května 1651:

„Počty polouletní ouřednický Jana Churaně s Jiříka Lešetického jsou publicírováni, přijati a confirmováni.“

Renovace rady 15. listopadu 1651:

Jiřík je nedále v řadách obecních starších. Primasem je Jan Dvořák , rychtářem Jan Plevka. K hlídání sládkův jsou voleni: Matěj Vajmon, Jan Plevka, Jiřík Cígler, Jan Čížek, Jiří Lešetický, Jan Churaň, Martin Toušek, Pavel Michálek a písař radní.

Sesí celé obce 26. února 1652:

„Obec do domu raddního povolána, jsou počtové ouřednický důchodu obecního celoroční publicírované, po přeslechnutí jich žádali za propuštění a vystoupili. Snesení celé obce jest: Jan Churaň z ouřednictví jest propuštěn, Jiřík Lešetický potvrzen a k němu namístě jho přidán Mates Paur.“

Sesí 19. března 1652:

„Kostelníci žádali za propuštění a jiných volení. Pan děkan se vyrozumí koho chce při kterým záduší míti za kostelníky.“

Stalo se: K Matce Boží: *„Daniel Rot, Pavel Holejch, Jan Achcent, Jakub Plevka, Vondřej Vaněk a Karel Cígler.“*

K sv. Václavu: *„Bartoš Kladruba, Jakub Kuliš a Václav Křepelka.“*

K sv. Jánů: *„Jiřík Lešetický a Martin Toušek.“*

Jiřík Lešetický nadále zůstává úředníkem důchodu r.1653.

Sesí obojího úřadu 5. března 1653:

„Byly publikovány počty ouřednické celoroční Jiříka Lešetického a Matesa Paura. Po publikaci jich žádáno jest od týchž, aby byly ratificírovány a oni z toho ouřadu propuštěni. Při tom své ohlášení učiníce, pokudž by jaký errata obec v týchž počtech nacházela za ohlášení, tak aby z toho se spraviti mohli. - Dáno jim na vystoupení a snesení je - co se počtův jich dotýče, své místo mají, o za pořádné se přijímají i také ratificati povolena. Mates Paur se z tý služby propouští, Jiřík pak Lešetický ještě na další čas se zanechává a k němu namís-

tě Matesa Paura, Jan Čížek se přidává.“

Jiřík Lešetický volen mezi pány konšele r.1653.

"Stalo se obnovení raddy skrz J. M. pana vrchního hejtmana kníž. Krumlovského (titul) a jsou osoby dosazeni na místa konšelská tito:"

do velké rady

Jiří st.	Neyhauzar primas
Jan	Dvořák
Ondřej	Kuneš
Václav	Holejch
Joziáš	Ebrle
Mathiáš	Kladruba
Jan	Haduš
Jan	Churaň.
Jan	Plevka
Jan	Paur Neyburský
Jan	Čížek
Jiřík	Lešetický

do malé rady

Matěj	Vajmon přední starší
Pavel	Neyhauzar
Šimon	Švíha
Pavel	Michálek
Jan	Baušický
Adam	Paulín
Daniel	Roth
Tomáš	Žihavka
Václav	Moller
Jiřík	Cígler
Pavel	Holejch
Bauslav	Grejnar

za rychtáře Jiří Všetěčka

3. září 1653 - obec po společnosti... „Jsou čtena práva konšelská od Lit. 1 - až do Lit 40 pro vyrozumění, jak se konšelé v povinnostech chovati a postupovati a zase nproti tomu sousedé z obce k konšelům uctivost a poslušnost činiti mají.

Dále: Kterí sousedé pláště mají a bez nich do domu raddního do obce by šli, ten každý pokuty má dáti 7 kr. a 3 dr.

Dále: „*Poněvadž po ty časy neradi do domu raddního se scházelo, aby jednou řád zachován byl, snešení obce – kdoby koliv při zvonění v půl hodině do domu raddního nepřišel, buď z pánův raddních aneb pánův starších obecních, tož z obce z sousedův, má dáti pokuty 15 kr. - Kdyby koliv kdo z pánův raddních, starších obecních neb z sousedův z obce, kde do pole aneb přes pole jíti chtěl, bez opovědi změsta vycházeti nemá, tak aby se o jednom každým věděti mohlo a Artikul práva měst. Artikul 10 zachován byl.“*

Jiřík Lešetický volen rychtářem r. 1654.

Při renovaci resp. obnovení rady byl Jiřík Lešetický dosazen do funkce rychtáře, bývalý rychtář Všetěčka dán zase mezi konšele. Jiných změn ve složení rady nebylo.

Stalo se 16. listopadu 1654. Ve schůzi rady 20. listopadu 1654 mimo jiných také to:

„Sousedé sou napomínáni, aby jeden každý kdo tak dítky má k umění liternímu do školy je oddati a jich od školy času letního neodtrhovali a po pastvách posílali. Pan kantor také admonírován, by to při Cumpánu svém nařídil, aby hleděl školy pilen býti, mládež cvičiti a ne více v hospodách nežli ve škole se nacházeti dáti ...“

Jiřík Lešetický tím že převzal úřad rychtáře – odešel z funkce úředníka důchodu a na jeho místo od roku 1655 nastoupil Jan Plevka.

V roce 1655 - přesazen Jiřík Lešetický do úřadu předního staršího obecního. Měl za to deputát ročně půl věrtele piva. Ta volba byla 11. prosince 1655 a na místo rychtáře dosazen Jan Paur Neyburský.

Jiřík Lešetický byl také ustanoven poručníkem vdově a sirotkům po nebožtíku dobré paměti kantorovi Joziášovi Ebrlovi (zemř. R.1656). Při obnově magistrátu byl Jiřík znovu dosazen do velké rady mezi pány konšele. Stalo se 30. května 1657. Toho roku se na něho nedostalo - aby úřadoval jako purkmistr, ale stalo se tak až roku příštího v měsíci dubnu. A jeho deputát? - Dva věrtele piva za 4 týdenní úřadování - v účtech vykázáno hodnotou 9.48 zl.

Čteme v účtech obce za rok 1659:

„Jiřímu Lešetickému a Václavovi Frant. Mokrému nařízeným ouředníkům důchodu obecního služby roční od 1. Januari až do 31. Decemb. 1659 za vydání se klade 30 zl. rýn.“

Ten V. F. Mokrá to byl nový písař radní, jehož roční služba byla 39 zl. r. Lešetický jako purkmistr dostal jako druží z pánů 2 věrtele bílého piva deputátu.

V roce 1660 namísto Lešetického je zase konšel Ondřej Vaněk Ouředníkem.

Jiří Lešetický ovdověl a znovu se oženil r.1660.

Zápis o úmrtí Jiříkovo manželky Anny rozené Piporové není. Ale ani pozůstatní spis zaveden nebyl - takže nemohu přesněji stanovit datum, ale ani rok úmrtí matky sirotků Lešetických: Melichara, Kateřiny, Jana a Jiříka-Ignáce. Všecko však nasvědčuje, že úmrtí Anny Lešetické bylo v roce 1659, neboť je tu svatební smlouva Jiříka vdovce, sepsaná již v lednu r. 1660, které jistě předcházela nejprve nějaký ten manželův „smutek“ - a pak pokus o vhodnou volbu nové družky života.

Nevěsta byla vdovci nabídnuta, v čemž jistě napomáhali vlivní přátelé ze strany její a snad i ze strany ženicha. Byla o víc jak 20 let mladší než vdovec Jiří - den svatby, který rovněž v matrice není - poněvadž svatba byla asi v Mahouši a to byla

fara Němčice - mohl být určitě v masopustě buď koncem měsíce ledna nebo počátkem února. Je totiž účetní záznam z toho roku 1660:

*„27. Januari 1660 k veselí pana Jiříka Lešetického Present.
1 sud piva bílého - za který se do vydání klade 4.54 zl. r.“*

Kdo byla nevěsta?

Všude čteme křestní jméno její Mářa. Byla dcerou Jana Dvořáka zámožného sedláka - jenž se také psal "Mahoušský". Někteří z tohoto rodu Dvořáků byli i ve službách vrchnosti jako písaři, jeden z nich byl i hejtmanem. Mářa – byla dcerou Jana a Alžběty Dvořáků z Mahouše čp.26. V rodině bylo několik dětí, děvčata i chlapci, z nichž syn Ferdinand zůstal v držení statku do roku asi 1706 a pokud to byli ještě další Dvořákové - ti nebyli potomci po meči, ale jen osoby cizí, které se na statek přiženili a dostali jméno „Dvořák“ po statku.

„Smlouvy svadební pana Jiříka Lešetického a Marie manželky jeho.

Leta Páně 1660 dne 25. Januari staly se smlouvy svadební, celý a bez překážky jednoho každého člověka dokonalý a to takový. Pojímajíce sobě slovnutný p. Jiří Lešetický měštěnin a raddní města Netolic pannu Mářu dceru vlastní poctivého muže Jana Dvořáka Mahoušského, za choť a budoucí manželku svou milou, jí předně do domu svého za plnomocnou hospodyní přijímající do dne do roka řemeslo své v 50 kopách míš. peněz kteréž pokudž by ho Pán Bůh v tom čase smrti uchovati neráčil, aby jí na gruntech /: ač by se nahotově v pozůstalosti jeho nenacházely :/ vydané byly 20 kop míš. věnujw, - po dni pak a po roce cokoliv má a jim budoucně Pán Bůh požehnati ráčí, mimo čtyř vejpreží gruntu vornýho u lesa Mahoušského, a dvě vejpreže s loukou a chmelničkou u cesty jdouc k Volšovicům vedle gruntu Kašpara Koláčka ježto pro dítky z Anny předešlé manželky své pošlé, aby kdyby Pán Bůh které z nich prostředkem smrti časné z tohoto světa povolati ráčil, díl umrlého na živé, a kdyby z nich žádného nepozůstalo, tehdy na vlastní krevní přáteli, totiž bratry, sestru, aneb dítky jich a tuto Mářu manželku jeho připadly, zanechává, v ostatním vším se s ní spolčuje a jí v rovnosti dílu s nynějšími i budoucími dítkami svými pozůstavuje, kromě z toho sobě tak dobře pro ní jako pro nápad přátel 10 kop míš vymlouvajíce.

Naproti tomu přijímajíce nedotčený Jan Dvořák od p. ženicha takové podání oblíbené zase ponadotčené dceři své vlastní témuž panu Jiříkovi Lešetickému ženichovi do dne a do roka předně poctivost, vejpravu dle možnosti,

peněz hotových 20ti kop míš., krávu jednu, jalovici jednu a ovce tři, obvěnuje, po smrti pak své jí s jinýma dítkami svými, dajíce sobě tož věno poraziti, v rovnosti dílu pozůstavuje, toliko sobě tak dobře pro téhož ženicha jako pro nápad přátel z toho 10 kop míš. vylouvajíce.

Stalo se za ouřadu purkmistrovského pana Jana Čížka, u přítomnosti k tomu dožádaných, slovutné v Poctivosti pana Jiřího Staršího Neyhauzara, pana Jana Dvořáka raddních města Netolic, Marka Pátka rychtáře Mahoušského, po straně panny nevěsty, a pana Kašpara Píchy J.M.kníž. z Egenbergského panství Netolického písaře obročního a hospodářského p. Václava Holejch, p. Václava Mollera rychtáře ložního a Vezperýána Neyhauzara po straně pana ženicha, což pro toho stalou a dokonalou stvrzenost, v knihy městské v kteréž se smlouvy svadební vpisují, s povolením p.p.p. raddních města Netolic, u přítomnosti pana Jana Plevky primátora a pana Jiřího Star. Neyhauzara skrze mně níže podepsaného toho času písaře raddního vloženo jest Anno et Die ut Supra.

Václav Fr. Mokrý písař radní.“

Ten Jan Dvořák, který byl při smlouvách, nebyl otcem nevěsty Máři, ale jen nějakým strýcem. Byl netolickým měšťanem, radním pánem, povoláním soukeník a vlastnil dům v rynku čp. 80. Zemřel koncem r. 1660, jeho dcera Eva se vdala za Leopolda Paura pekaře a převzala dům Dvořáků; manželka Jana Dvořáka - Anna, zemřela r. 1669. Dvořák, otec nevěsty Máři zemřel v Mahouši kolem r. 1675 a vdova po něm Alžběta se znovu vdala za Vavřince Duška. Jedna z dcer Jana Dvořáka - Alžběta se také provdala do Netolic za kováře Jiřího Paura (r. 1674) a o něm se ještě zmíním.

Přečtěme si ještě několik zápisů z městských knih:

Sesí obce 14. května 1659:

„Jiří Lešetický ouředník důchodu obecního učinil ohlášení i na místě Consorta svého Václava Mokrýho, jakby se dáleji, poněvadž tak velká roztržitost v té cizí věci jest, chovati měli; dáno na vystoupení oboum a usnesení Magistrátu jest skrze p. Jiřího starš. Neyhauzara oznámeno, že obec dvoum osobám k tomu nařízeným té škody co se jí tak zbíhati bude přičísti, jsouce obec pod povinností oумыslu nejni - toliko aby se v tom tak zachovalo v předešlém aneb v nynějším Valoru přijatá bude, to aby se každé v té ceně a hodnosti odvésti

hledělo.“ (Poznámka: Tehdy vyšel Patent - dle něhož se zakázalo „cizí mince a též všelijakých zlatých a stříbrných zboží, na šatech užívání“ ...)

27. března 1659:

„Čtěny počtové purkmistrovský p. Jiřího Vaněčka Lešetického a p. Václava Pacovského, nenacházejíce se v nich errorů žádných, jsou přijaty.“

9. června 1659 - při renovaci obojí rody - je Jiří Lešetický nadále volen konšelem, Jan Plevka je primasem, rychtářem Václav Moller.

3. ledna 1660:

“Pan Lešetický z ouředlnictví propuštěn a namíste jeho p. Ondřej Vaněk od 1. Jan. 1660 volen s Václav Mokřý potvrzen.“

16. února 1660:

„Pan Jiří Lešetický učinil ohlášení poněvadž poctivé obci netolické několik let v ouředlnictví sloužil a velikou práci v tom sil, začez mu také jak od pana hejtmana tak také celé obce várka bílá puštěna byla - žádajíce o to, aby toho dále užiti mohl. Dáno mu na vystoupení a při vstoupení mu oznámeno , že proti tomu obec není, toliko při počtech před p. hejtmanem aby se ohlásil.“

21. dubna 1660:

„... domě p. purkmistra Ondřeje Vaňka usnesení většího počtu pánův raddních – Matoušovi Holejch oznámena a p. bratřím jeho, aby do 2 neděl pořád zběhlých p. Lešetickému dluh vejrunkovní zasedělý zouplna odvésti hleděl - buď kdokoliv z přátel jeho a louku téhož Matouše na to místo ujal aneb neodvedeli se týž dluh p. Lešetickému že bude mocti svého domu zase ujíti.“

Poznámka pisatele:

Jak známo - Jiříka Lešetického druhá manželka byla dcerou Tomáše a Kateřiny Píporových. Ti vlastnili domek na Starém městě - čp. 189, který po jich smrti kolem r. 1655 - přišel na prodej. Dědici byli syn Píporů Jan spolu se sestrou vdanou Lešetickou, kupec domku byl Matouš Holejch. Ten dal závdavek - ale verunkové splátky neplnil. Proto se Jiřík Lešetický ozval - že nebude-li platit, že si dům vezme zpět... Ale nestalo se...

19. srpna 1661:

byla renovace ouřadu. Lešetický je nadále konšelem.

24. října 1662

zase obnoven úřad. Lešetický je stále konšelem.

18. ledna 1666:

„za ouředníky zase voleni Jiří Lešetický a Václav Mokrý. Však na jejich žádost poněvadž již tak dlouho v tom zůstávají, přes rok že propustěni budou jim zakázáno.“

V účtech obce:

1663 -

„téhož leta od Jiříka Lešetického za 4 vejpřeže gruntu vorného s paloučkem slove Škleb Zubovským od obce prodaný dle cedule trhové 36 kop míš. 40 gr - prvního termínu přijato 18 kop 20 gr - což činí na rejnský : 21.23 - 2 zl.“

1664 - obdobná splátka jako v roce 1663.

1665-1676 - je Lešetický úředníkem důchodu za roční odměnu 15 zl. r.

Další zápisy v manuálu obce:

10. ledna 1668:

„Jiří Lešetický a Václav Fr. Mokrý ouředníci obecní žádali celé obce za propuštění, - dáno jim na vystoupení a při vstoupení zase oznámeno, že se na ně ještě ta žádost vkládá aby v těchto těžkých časech a zadlužilosti obce ještě tu práci nase vzali a ještě tento rok v tom trvali, že je z toho nepropouští, anobrž potvrzují.“

5. července 1668:

konána renovace. Primasem, je Jiří Neyhauzar, rychtářem Jan Johanides, Jiří Lešetický zůstává konšelem a zůstal jím až do své smrti. A jaký deputát měli nyní páni purkmistři?

„Jeden každý dostal po 2 sudech věrtelních piva bílého a každý soudek po 7 zl. rejn. účtován...“

Jiří Lešetický koupil grunt Kostřábovský r.1669.

„Cedule trhová na 2 vejpřeže gruntu...

Z jistého Jeho Vysoce Osvícens. Knížecí Milosti z Egenberku na Českém Krumlově

/: titul :/ Vrchnostenského milostivého poručení, prodán jest trhem svobod-

ným, nezávadným, celým a dokonalým, grunt slove Blažkovský dvě vejpreže po nebožt. p. Matiašovi Kostřábovi z Fraidenhaidu, J. M. Kníž. v restu zůstalý u „dobré vody“ Sv. Panny Kedruty ležící, se všechnou starobylou příležitostí právem a služebností i s osvobozením všech a všelijakých závad jenž by se kdy na týž grant vynajíti chtěly, a to Jiříkovi Vaněčkovi Lešetickému, dědicům a budoucím jeho k dědičnému jmění, držení, užívání a ním jakožto svým vlastním vládnutí, za summu peněz jmenovitě Třidceti zlatých rejns., prvního termínu hned po vykonaném trhu má položiti do důchodův J. M. Kníž. 15 zlatých rejns., vystávajících 15 zl. r. v roce pořád zběhlém peníze penězům rukojmě. A aby kupující týž grunt sobě do knih městských vepsati dáti mohl, to mu povoleno jest. - Stalo se v místě raddním města Netolic u přítomnosti celého úřadu, rychtáře i starších obecních dne 10. Januari Ao. 1669, což nařízení Mil. vrchnosti v tuto ceduli trhovou uvedeno jest skrze mně

Václav Frant. Mokryho písaře raddního.“

V účtech obce čteme ještě toto:

10. října 1674:

„ Jiřímu, sirotku po dobré paměti nebo. Matesovi Paurovi k veselí jeho s dcerou nebožt. Jana Dvořáka Mahoušského - pamatujice se na dobročinnost obci půjčkou peněz téhož Jana Dvořáka a velké vystání nebožt. Matesa Paura, darován půl sudu a jeden a půl sudu ze 3 str. pšenice 2 sudy piva bílého vystaveného ve 14 zl.“

1675.:

„/dluhův zaplacených/ - Janovi Dvořákovi Mahoušskému učiněného k důležité potřebě obecní půjčených peněz proti kvintanci pana důchodního písaře dne 23. Novembris Anno 1675 - 300 zl. r. a interes od sv. P. Kateřiny Anno 1674 až sv. Kat. A. 1675 - 318 zl. r.“

15. března 1677:

„ panu Jiřímu Lešetickýmu který z ouřednictví obecního propuštěn, poněvadž mnohá léta s tím velkou práci měl, a někdy na penězích přehlídl a škodu nésti musel, z restu (tj. dluhu) jeho dle kvitance a ted' přiložené, jemu pasírovaných za vydání se klade 47.55 zl. rejn.“

14. července 1679:

„k veselí Alžběty dcery p. Jiřího Lešetickýho a Jana syna pozůstalého po neb.

p. Pavlovi Setuňským darovány 2 sudy piva bílého - za 14 zl. r.“

V účtech jmenovaný Jan Dvořák Mahoušský nebyl nikdo jiný než tchán Jiříka Lešetických. Ale také ten Jiřík kováře Paura, sňatkem s dcerou Jana Dvořáka stal se zetěm tohoto ale také švagrem Jiříka Lešetických; vlastnil po svém otci dům ve Václavské ulici dnes číslo pop. 126.

Jiřík Lešetický vlastní též dům „Slavíkovský“.

Je to dům, který má dnes číslo 143 a je v ulici Koželužské. Jak jej Lešetický získal jsem četl toto: V té době - asi v létech 1660 - byl ještě v držení sirotků Slavíkovských a jeden z nich - Bartoloměj se stal jeho vlastníkem. Byl však na vojně, z které se nevrátil... V roce 1678 dožadovali se příbuzní z Vodňan peněžité pretense - která byla uložena v sirotčím důchodě u nás. Psali mimo jiné:

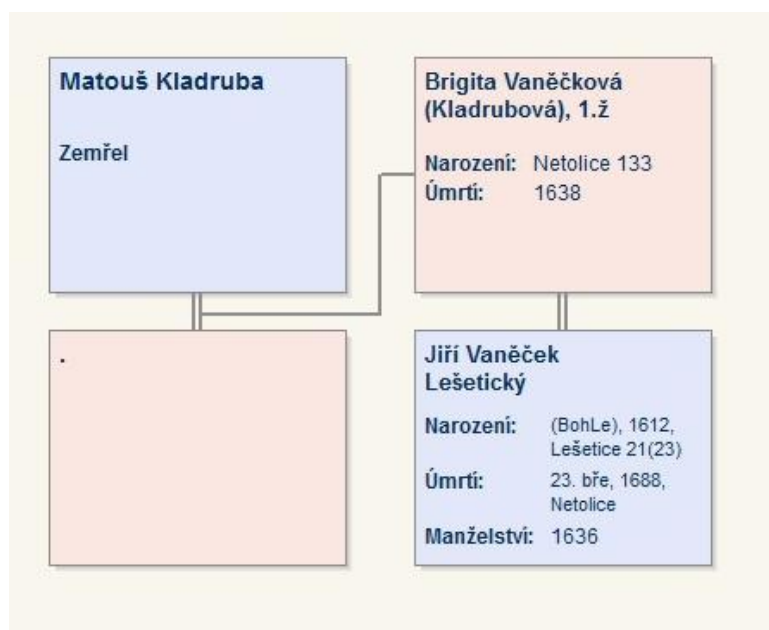
„...strýc náš Bartoloměj Slavík, - na kteréhož dílem jeho ono spáleníště po otci Řehořovi (+ 1659) - zvané "Slavíkovské" dle prošacování ve 26 zl.r. zanecháno bylo a kteréž před některým letem Jiříkovi Lešetickému za vejšpravenou summu prodáno jest...“

Jiřík Lešetický to spáleníště přikryl - a po čase prodal Ondřejovi Křepelkovi. Ten sice složil závdavek jen zčásti, k placení se neměl a jak tehdy bylo právem a také dle tržové smlouvy která nebyla dodržena - domek Slavíkovský zůstal zase v držení Jiříka Lešetického. Ještě po jeho smrti se dožadovala vdova Křepelková, aby dědici po Jiříkovi Lešetickém jí vrátili část složené zálohy či závdavku - 30 zl. r. Leč nepochodila neboť věc byla promlčena.

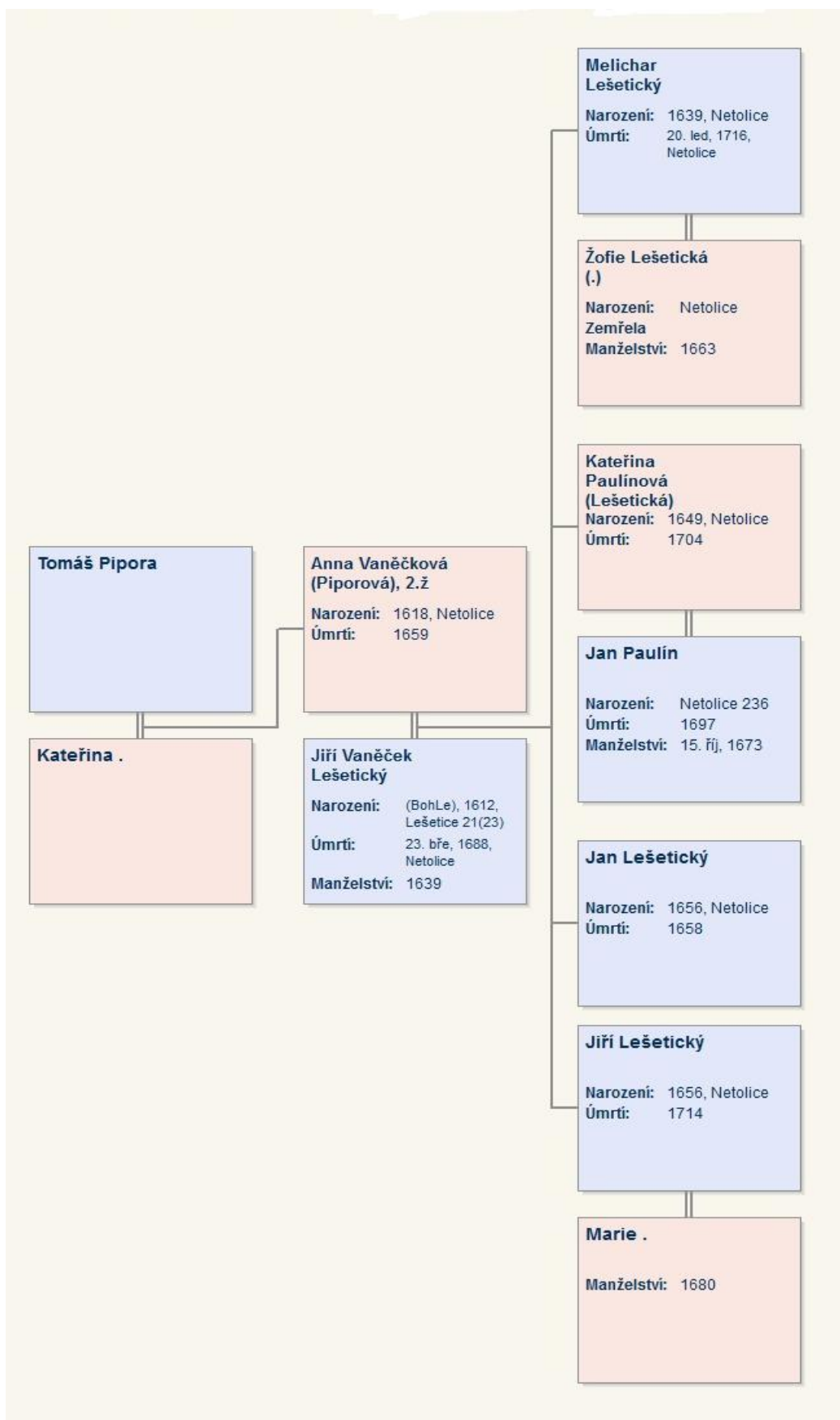
Léta minula a život se nezastavil. Jen lidé staří a chorobní odchází a na jejich místa nastupují noví, mladí. I Jiřík Vaněček Lešetický dozrál a nemoc jej uložila. Děti mu dorostly a některé z domu již odešly. Z dvojího manželství dětí aspoň deset. Zůstalo jich jen devět... Jiřík uznal za nutné udělat pořádek, aby nebylo někdy mrzutostí. Kšaft není psán jeho rukou, podpis jeho je těžko čitelný.

Podívejme se nejprve, jak vypadá Jiříkova rodina v tabulce:

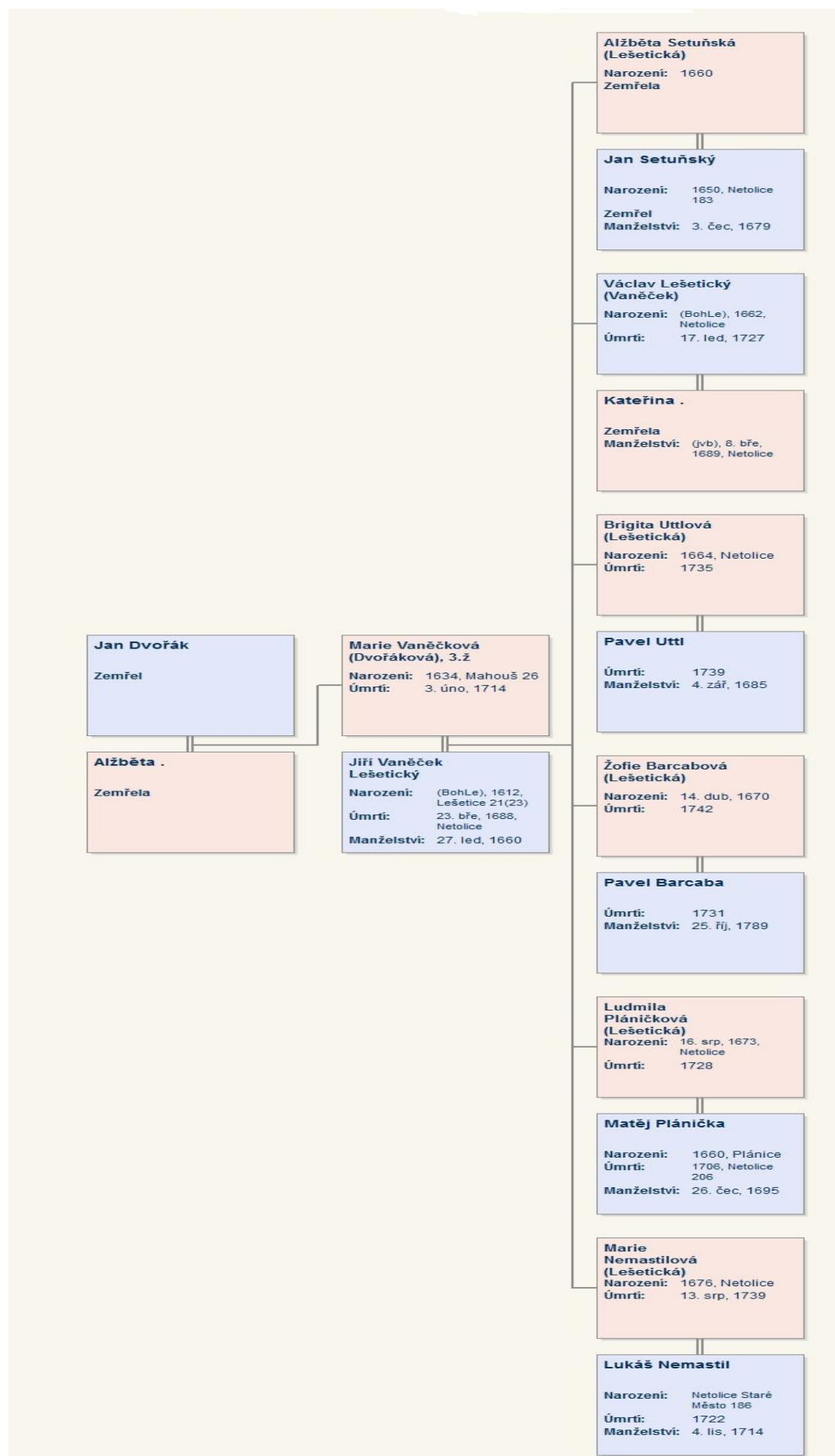
První bezdětné manželství:

Druhé manželství:

Třetí manželství:

„Vejmeno svaté a nerozdílné Trojice Boha otce, Boha syna, Boha ducha svatého. Amen.

Já Jiří Vaněček Lešetický soused města Netolic, jsouce od Pána Boha těžkou nemocí navštívený a nevěda zdaliž mně Pán Bůh všemohoucí z takové pomoci, anebo pozdraviti ráčí, za zdravého rozumu aby po smrti mé mezi manželkou mou a dítkami mými žádný roztržitosti nebylo, o statečku mým kteréhož mně Pán Bůh milosti své svaté požehnati ráčil, činím pořízení takové. Předně duši mou Pánu Bohu Stvořiteli mému, od kteréhož jí sem neposkvrněnou přijal, zase v ruce jeho svaté poručím.

Předně, Maří manželku mou jmilou za dědičku ustanovuji a jí také dům se vším nábytkem odkazuji, v kterýmž její čtvero dětí jako: Václava, Žofii, Marjánu a Lidmilu, do zrostu a vybytí jich vychovati má, a poněvadž nebožtík otec manželky mý velkým dílem takový dům vystaviti nápomocen byl, šacují ve 100 zl.

Grunt k Volšovicům s loukou 2 vejpreže ve 49 zl 35 kr., grunt Kostřábovský 2 vejpreže ve 30 zl., item půl louky od p. Ciliona koupený 34 zl.

Za druhé. Šest vejpreží gruntův vorných a s loukou k Volšovicům, dítkám z předešlé Anny manželky mé pošlé, jako Melicharovi, Jiříkovi, synům, a Kateřině dceři podle smluv svatebních před dítkami z Marie manželky mé pošlé, aby o takový rovným dílem podělení byli, to nařizuji.

Melicharovi synu mému grunt od p. Špinky ve 33 zl. odevzdávám.

Jiříkovi grunt Kozlovský nedopracený ve 40 zl pak ostatní co jest na něj nedopraceno, povinen bude takový sobě očistiti.

Václavovi grunt Vorlíkovský dvě vejpreže v 36 zl.

Kateřině dceři mé grunt od Celýho 2 vejpreže ve 24 zl.

Alžbětě dceři 1 vejprež gruntu od Jiřího Paura ve 24 zl.

Více gruntu vyplaceného Janouškovského 1 vejprež ve 17 zl. 30 kr.

Brigidě grunt od Pacovského na odměnách 2 vejprež. 35 zl.

Item půl louky od p. Ciliona ve 34 zl.

Lidmile a Mariáně grunt od Zuzany Paurovů, mezi grunty pana Pence s Václava Kudrny v 70 zl.

Item 1 vejprež z gruntu Janouškovského 17 zl. 30 kr.

Žofiji dům Slavíkovský a Lidmile ve 80 zl.

Item grunt 2 vejpr. od Kunše k Podeřišťům, jí Žofiji samé ve ..35 zl.

Na to jsou na své díly přijali věna jako - Melichar syn můj přijal 20 zl, - Kateřina věna 20 zl., více též půjčených 20 zl, - Alžběta dcera věna 20 zl, - Brigida dcera věna 20 zl.

Jiří syn můj hotových peněz půjčených k sobě přijal 160 zl. Z takových bude povinen Melicharovi 30 zl a Keteřině sestře jeho 30 zl., poněvadž to po nebožce máteři jest, též Máří manželce mé 10 zl. povinně dopláceti.

Ostatního pak statečku mého, nečemby kdekoliv takový záležel jako grunty, luka a jinší věci, aby podle pošacování všichni z předešlé Anny manželky mé pošlé, když každý kdo co přijal do dílu pustí, rovným dílem podělení a rozdělení byli, jestliže by pak který koliv více na gruntech aneb lukách ujal, tehdy aby jiným dopláceti povinen byl.

Co se pak dluhův dotýče, kde by koliv takový vynalezen byl a prokázati se mohl, tehdy všichni společně takový platiti povinni budou.

Co za obcí zdejší za pšenici mou zůstávají, takový manželce mé pro uživení a grutův nakládání zanechávám.

Za panem Danielem Neyhauzarem, co jest dluhův, takový na grunt Kozlovský zanechávám.

S tím tento kšaft zavírám, a pana purkmistra, pánův raddních jakožto mých jmilých Consortův žádám, že nad ním ochranitedlnou ruku držeti a v ničemž co měniti dopustiti neráčí. V kterémž sem se svou vlastní rukou podepsal a Secrytem svým upečetiti dal, jehož jest datum v městě Netolicích 20 Marti 1688.

Jiří Vaněček Lešetický.“

Příloha ku kšaftu:

„Poněvadž pan Jiří Lešetický 21.Marti 1688 pro pana Primátora pana Daniela Neyhauzara a pro mně Václava Skřivana jest odeslal, co se domu jeho dotýče, poněvadž ho manželce svej ve 100 zl šacoval, nyní pak poněvadž se tu ona těžce napracovala a své leta strávila, tomu chce - aby jí takový dům spolu s malýma dítkami nic dráže nežli v 50 zl. zůstal. - Nemohouce se v tomto pro těžkost a nemoc svou podepsati, dožádal sem se pana Daniela Neyhauzara, že jest mně namíste mém podepsal, čehož jest datum dne a leta svrchu psaného.

NB. Co se gruntu od Janouška vyplaceného dotýče, v kšaftu dal ho klásti 2 vejpreže, pak upamatujíce se že takový jest tři výpreže, z takovýho Alžbětě dceři 1 vejprež, Mariáně a Lidmile ostatní dvě vejpreže aby odevzdané byly nařizují.

Na žádost jeho sem ho podepsal a secryt přitiskl.

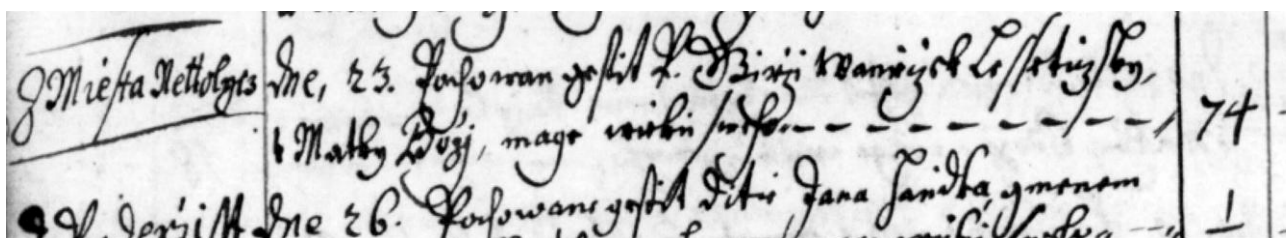
Jiří Vaněček Lešetický.“

(Poznámka pisatele :

Otisk secrytu je velikosti asi 1 a půl centimetru. Iniciálky GWL což značí Jiří Vaněček Lešetický - jsou jasně čitelné, ostatní je nezřetelné.)

Toho samého dne 21. března 1688 Jiřík Vaněček zemřel. V matrice farní je tento záznam:

„Z města Netolic. Dne 23. (Marti 1688) pochován jest p. Jiří Vaněček Lešetický u Matky Boží ... 74 (let).“

Na rubu kšaftovní listiny čteme:

„Tento kšaft jest v domě raddním v radě skrze p. primátora a p. Skřivana náležitě vysvědčen a odevzdán. Actum 2. Aprilis 1668.

A. 1688 dne 2. Aprilis jest tento kšaft na žádost p. vdovy i všech dítek u přítomnosti jich všech v domě raddním publicírován.“

V měsíci květnu toho roku 1688 projednávala se pozůstalost.

To podělení i šacunk - je podle kšaftu nebožtíka - ale ten v mnohém je nejasný, pokud se týče pozůstalých dětí. Proto ten zápis o podělení celý přepíši, neboť mnohé nám objasní. Je zapsán v městské knize trhové "žluté" - která až do roku 1963 byla spolu s jinými starými knihami ve státním archivu v Praze. Takové knihy se nyní předávají na místa, kam patří (pokud mají vlastní archivy) a tak se do Netolic vracejí vzácné archiválie a památky z dávných let a které mnohou tu událost a historii města i rodin vysvětlit pravdivěji, než jak je viděli a znali dřívější rodopisci...

„Šacunk a rozdělení pozůstalosti po nebo. dobré paměti, panu Jiřím Lešetickým někdy měštěninu a spolu raddním města Netolic. - Jakž následuje:

Dům na Starým městě vedle domu Jiřího Holuba (tj.dnes čp.134) ležící s celou

<i>živností, dobytkem a nábytkem i dluhem za pšenici při obci a že čtvero dítek svých pozůstala vdova do zrůstu a vybytí jich vychovati má, jakž nebožtík sám v kšaftu nařídil, klade se za</i>	50 zl.
<i>Dvě vejpreže gruntu k Volšovicům s loukou za</i>	49.35 zl.
<i>Dvě vejpreže gruntu Kostřábovského za</i>	68 zl.
<i>Louka k Volšovicům od Ciliona za</i>	33 zl.
<i>Čtyři vejpreže gruntu Kozlovského s paloukem</i>	40 zl.
<i>Dvě vejpreže gruntu Vorlíkovského za</i>	36 zl.
<i>2 vejpreže gruntu od Celého a 1 vejprež od Jiřího Paura za</i>	48 zl.
<i>Čtyři vejpreže Janouškovského</i>	70 zl.
<i>Dvě vejpreže od Pacovského na odměnách</i>	35 zl.
<i>Čtyři vejpreže od Zuzany Paurový vedle gruntu pana Pence za</i>	70 zl.
<i>Dvě vejpreže gruntu Kunšovského k Podeříštům za</i>	35 zl.
<i>Dům Slavíkovský za</i>	80 zl.
<i>Za obcí k doplacení gruntu Kozlovského mimo</i>	5 zl.
<i>Jiříkovi Ignáciusovi Lešetickému z jisté příčiny zanechaných, ještě</i>	10.10 zl.
<i>Melichar Lešetický věna přijal</i>	23.20 zl.
<i>Kateřina Paulínka věna přijala 23.20 a půjčených 20 zl.</i>	43.20 zl.
<i>Alžběta dcera věna přijala</i>	23.20 zl.
<i>Brigida též věna ujala</i>	23.20 zl.
<i>Pro Václava, Žofiji, Lidmilu a Marjánu sirotky mladší hotových peněz věna po 23.20 zl. každému, činí 93.20 zl.</i>	
<i>Jiří Lešetický přijal věna</i>	50 zl.
<i>Peněz hotových i co po zaplacení dluhův z louky za 45 zl prodané, zůstalo</i>	220.35
	A 1132 zl.

Dělice tehdy těch 1132 zl mezi pozůstalých sirotkův s vdovou - 10 osob - přichází na každého 113.12 zl.

Na to přijali.

Máře Lešetická pozůstalá vdova dům poněvadž 4 dítek, totiž Václava, Žofiji, Lidmilu a Marjánu do zrůstu a vybytí jich vychovati má, s tím vším tak jak zpočátku šacován jest, toliko za 50 zl., 2 vejpreže k Volšovicům za 49.35 zl., 2 vejpreže Kostřábovského za 30 zl, půl louk od Ciliona koupené za 34 zl a hotových hned vzala 22.17 zl., což vše činí

A 185.52

A poněvadž více přijala než její díl vynáší, jest povinna každoročně verunky při sv. Václavě od leta 1669 až do zaplacení klásti po 7 zl, z kterýchžto náleží -

totiž - Jiřímu Lešetickému synu 1.10 zl, Václavovi 31.50 zl, Melicharovi 34.50 zl, Kateřině Paulínce dceři 4.32 zl a Marjáně 18 gr - což činí vše 72.40 zl.

Melichar Lešetický syn přijal 3 vejpreže gruntu od p. Spinky koupeného za 33 zl, věna 23.20 zl, více hotových 22.04 zl, pani macecha má doplácti z domu 34.50 zl - činí vše A 113.12 zl

Jiří Lešetický syn ujal 4 vejpreže Kozlovského 40.-, věna přijal 50 zl, hotových 22.02 zl, macecha dopláci 1.10 A 113.12 zl

Že pak také z těch 15.18 zl. za obcí od nebo. zanechaných 10.10 zl na doplacení téhož gruntu Kozlovského přes svůj díl vzal, bude takových 10.10 zl Marjáně sestře své když potřebovati jich bude k doplnění dílu jejího zapraviti.

Václav Lešetický syn ujal 2 vejpreže Vorlíkovského za 36 zl, za věno přijal 23.20 zl a hotových 22 zl 2 gr., pani máteř mu z domu a gruntův doplatiti má 31.50 - činí vše A.113.12 zl

Kateřina Paulínka dcera ujala 2 vejpreže grunt za 24.- a hotových 22.02, věna přijala 23.20 zl a půjčených 20 zl., pani macecha jí doplatiti má 4.32 zl, Brigida Utlová 1.10, Lidmila sestra její když k zrostu přijde 15.50 zl, Žofie 2.18 činí vše A 113.12 zl

Alžběta Setuňská dcera ujala 1 vejprež gruntu za 24.- 2 vejpreže Janouškovského za 35 zl, věna a hotových 45.22, Lidmila sestra její když doroste má jí doplatiti 8.50 zl A.113.12 zl

**Brigita Utlová dcera ujala 2 vejpreže gruntu za 35 zl., půl louky od Ciliona za 34 zl, věna a hotových je 45.22 Činí vše A.114.22 zl
Poněvadž více přijala, jest povinna Kateřině Paulínce zaplatiti 1.10 zl.**

**Lidmila dcera ujala půl gruntu Paurovského, 2 vejpreže 35 zl, 1 vejprež Janouškovského 17.30 zl, z domu Slavíkovského jí náleží 40 zl, věna a hotových přijela 45.22 zl - činí A.137.52 zl
a poněvadž víc než díl její vynáší přijala, má doplatiti Alžbětě Setuňské 8,50 zl, a Kateřině Paulínce 15.50 zl.**

Mariana dcera ujala půl gruntu od Zuz.Paurové 35 zl, 1 vejprež gruntu Janouškov. 17.30 zl, věno 23.20 zl, a hotových 22.02 zl, - Žofije má jí doplatiti 4.52 zl, Jiří Lešetický 10.10 zl a pani máteř její 18 gr. - A. 113.12 zl

**Žofije dcera ujala 2 vejpreže Kunšovského za 35 zl, na domě Slavíkovském 40 zl, věna přijala 23.20 zl a hotových 22.02 zl což činí A. 120.22 zl
že pak více přijala než její díl vynáší, je povinna doplatiti Kateřině Paulínce**

2.18 zl. Marjáně sestře 4.52 zl

Jan Setuňský majíce též půjčených 18 zl, takové má pani máteři odvésti a ona je na pomoc k zjednání pláštův děvčatům nevybytým - Žofiji, Lidmile a Marjáně schovati má.

Brigida též přijmouce po neb. p. otci 15.20 zl hotových, z takových sobě má na plášť zanechati 7.40 zl, zbytek sestře Alžbětě na plášť odvésti má - 1.40 zl. Když pak kdo komu co klásti bude, to vždy při ouřadě do cedul i knih městských vypisovati se má. Dluhy pak kdyby se ještě jaké našly, všechny rovným dílem platiti se zavazují.

Co se pak 6 vejpřeží gruntův vorných s loukou k Volšovicům smlouvami sva-debními obmezených a do kněh měst. vložených dotýče, z těch dle o to se dobrovolného porovnání, náleží, totiž, Melicharovi L. 2 vejpřeže, Jiříkovi 2 vejpřeže, Kateřině Paulínce nápodobně 2 vejpřeže. –

Kterýžto šacunk a podělení k žádosti všech dědicův z nařízení pánův jest na papír uveden i do knih městských u přítomnosti pánův relatorův nařízených - Václava Skřivana a Jana Mollera vepsán dne 15. Máje Ao. 1688 skrze mně,

Václ.Frant.Mokrýho, písaře rad.

Za rok po smrti Jiříka Vaněčka Lešetických odešli z domu - Václav syn a další dcera Žofie. Zatímco Václav zůstal vlastně při své matce v domě čp. 133 – kam si přivedl nevěstu, - Žofie se provdala za Pavla Barcabu - a spolu si vyplatili a převzali domek „Slavíkovský“.

Byly tu ještě dvě dcery: Lidmila - která se vdala až v roce 1706 a pak nejmladší z dětí - Mariánka, která se vdávala až po smrti své matky, koncem roku 1714.

Marie jinak psaná „Mařena“ Lešetická byla víc jak 25 let na vdovské stolici. Zemřela ve věku 80 let 1. února (pochována 3.2.) roku 1714. I po ní se projednávala pozůstalost, ale ta se týkala jen pozůstalých dětí po ní, nikoliv také dětí z prvních manželství nebožtíka Jiřího Lešetického.

Ulice ve Vídni pojmenovaná po pianistovi Theodoru Lešetickém

Významné osobnosti:

Vojtěch Lešetický (* 24.4.1830, + 5.1.1908)

Český spisovatel, pedagog, středoškolský profesor, ředitel učitelského ústavu, inspektor škol v Hradci Králové a školní rada v Praze. Spisy: Hynek a Ráchel (1857), Písně a Balady (1852), Nauka o slohu (1863), libreto „Král David“ (1900)

Jaroslav Lešetický (* 5.8.1866, + 8.10.1936)

Stal se archivářem na ministerstvu pošt, předním čs.filatelistou, vydavatelem Filatelistických listů, řídil časopis Český filatelista. Napsal dva romány: Lidské hříchy a Jak jdou lásky světem.

Josef Lešetický (* 9.4.1836, + 19.4.1914)

Důstojník, po studii odešel do Prahy, absolvoval vyšší vojenskou školu. Za vojenské zásluhy byl povýšen diplomem císaře Františka Josefa I. z 10.5.1884 do šlechtického stavu. Obdržel erb, jehož štuková aplikace je umístěna nad vchodem do vily na Smíchově.

Emanuel Lešetický (* 15.11.1877, + 3.5.1955) – syn Josefa

Plným jménem Josef Maria Emanuel Lešetický, šlechtic z Lešehradu – později Emanuel Lešehrad.

Český spisovatel, básník, přednosta archivu Zemské banky, ředitel 1.Čsl.literárního historického archivu v Praze, člen umělecké Besedy, výboru spolku čs. spisovatelů Máj, pracovního výboru společnosti Divadelního muzea, dopisující člen Francouzské literární společnosti.

Vydal básně: Zrcadlo vládkyně noci, Smutné kraje, Květy samoty, Atlantis,

Tanec života a Lásky, Meditace, Cestou k ráji, Sny a bolesti, Když kvetou růže.

Romány: Souboj s neznámem, Démon, Záhadné životy, Neviditelné ruce.

Pochován je na Olšanských hřbitovech.

Josef Lešetický (* 19.3.1801, + Vídeň)

Stal se učitelem hudby, Ve Vídni se oženil.

Theodor Leschetitzky (* 22.6.1830, + 1915 Vídeň)

Narodil se v Lancútu u Lvova, kde otec Josef byl učitelem hudby u hraběte Potočného. Studoval filosofii a hudbu. Roku 1843 měl první koncert ve Vídni, 1853 přijal místo koncertního mistra u ruského dvora a spolu s A.Rubin-steinem založil petrohradskou konservatoř, kde byl profesorem 1864-1878. Pak přesídlil do Vídne, kde založil vlastní klavírní školu. Za své zásluhy byl jmenován rytířem řádu císaře Františka Josefa I., r.1915 obdržel ruský řád sv.Stanislava. Byl 4x ženatý. Ve Vídni je po něm pojmenovaná ulice.

Christopher (Kryštof) Lešetický (* asi 1645, + 1715)

První známý nositel jména Lešetický husinecké větve. Husinecké matriky se zachovaly až od roku 1673. Rodiny Lešetických zde žily v několika domech.

**Současný stav občanů s příjmením Lešetický – Lešetická
uvedený na serveru MV ČR (2012).**

Obec z rozšíř.působností	Příjmení	
	LEŠETICKÝ	LEŠETICKÁ
Praha	9	9
Hořovice	1	0
Brandýs na Labem	2	2
Říčany	2	1
Černošice	7	4
Dobříš	1	0
České Budějovice	3	5
Jindřichův Hradec	4	4
Tábor	3	3
Karlovy Vary	5	1
Klatovy	1	1
Tachov	1	2
Plzeň	9	11
Přeštice	3	2
Stod	1	3
Hlučín	1	1
celkem	53	49

Návštěvníci výstavy k 660. výročí první zmínky o Lešetících v roce 2009

Vysvětlivky:

grunt - selský statek

výhost - omezení pohybu poddaných znamenalo, že k tomu, aby se někdo odstěhoval z panství, potřeboval výhostní list

soused - vlastník nemovitosti, na vesnici sedlák, ve městě měšťan

osedlý - trvale usedlý vlastník nemovitosti

purkrechtní kniha - gruntovní kniha= pozemková kniha

kšaft - poslední vůle, závěť, testament

šacunk - inventář, odhad, ocenění

kopa (kopa česká) - mincovní početní jednotka; 1 kopa česká (1 kopa **grošů** českých)
= původně 60 pražských grošů, od 16.stol. 60 bílých grošů = 140 krejcarů
= 2 kopy míšenské

krejcar - mince nebo početní jednotka; 140 kr.= 1 kopa česká, 60 kr.= 1 zlatý rýnský
zlatý (zkratka zl.) - mincovní početní jednotka; 1 zlatý= 60 krejcarů, později v Rakousko – Uhersku 100 krejcarů; po zavedení korunové měny v roce 1892 měla zlatka dvě koruny

zlatý rýnský (rejnský) - původně zlatá mince, ražená podle florentského vzoru ve Staré říši římské; mincovní početní jednotka; 1 zlatý rýnský= 60 krejcarů

kontribuce - příspěvek vyžadovaný nepřítelem; nucený příspěvek, daň

rekvírovat - zabrat nebo vymáhat něco z úřední moci

strych - plošná míra; 1 strych= 1 korec= 2877 m² = 0,2877 ha

J.M.C. - Jeho Milost Císař

J.M.Kn. - Jeho Milost Kníže